

Texten ingår i Michael Löwys antologi [Marxismen i Latinamerika från 1909 till våra dagar](#)

3.3. Browderismen och efterkrigstiden (forts)

*Pulacayoteserna**

I november 1946 höll det bolivianska gruvarbetarförbundet FSTMB (Federación Sindical de Trabajadores Mineros de Bolivia) en extrakongress i Pulacayo, och antog ett dokument som kom att bli känt som Pulacayoteserna. Det var medlemmar i POR (Partido Obrero Revolucionario – Revolutionära arbetarpartiet), i synnerhet Guillermo Lora, som skrev utkastet till texten, som var klart inspirerad av den trotskistiska teorin om en permanent revolution. Den är därmed ett påfallande undantag från den allmänna linjen inom den latinamerikanska arbetarrörelsen under denna period, som dominerades av den extrema återhållsamheten i den strategi om ”nationell enhet” som kommunistpartierna förde fram.

Pulacayoteserna blev en central utgångspunkt för den bolivianska arbetarrörelsen, och är det fortfarande.

I. Grundläggande principer

1. Även i Bolivia är proletariatet den främsta revolutionära samhällsklassen. Gruvarbetarna, den mest avancerade och stridbara delen av landets proletariat, avgör inriktningen på FSTMB:s kamp.
2. Bolivia är ett underutvecklat kapitalistiskt land. Dess ekonomi är en blandning av ytterst varierande stadier i den ekonomiska utvecklingen, men den kapitalistiska utsugningen är kvalitativt dominerande, och andra samhällsekonomiska bildningar utgör ett arv från vårt förflutna. Det är orsaken till att proletariatet dominerar den nationella politiken.
3. Trots att Bolivia är ett underutvecklat land är det bara en länk i den världskapitalistiska kedjan. Dess nationella särdrag representerar själva en blandning av världsekonomin grundläggande kännetecken.
4. Det speciella med Bolivia är att det inte har trätt fram någon borgarklass på den politiska scenen, som har kunnat avskaffa *latifundierna* [storfjordbruken], förverkliga landets enande och befria det från imperialismens ok. Dessa ogenomförda borgerliga uppgifter är borgerligt demokratiska mål som måste uppfyllas utan dröjsmål. Den centrala frågan för halvkoloniala länder är jordbruksrevolutionen: det vill säga undanröja vårt feodala arv och få till stånd ett nationellt oberoende, alltså skaka av oss det imperialistiska oket. Dessa uppgifter är nära sammanknutna.
5. ”Oavsett hur utpräglade den nationella ekonomins kännetecken är, så utgör den en integrerad och allt större del av en högre verklighet som kallas världsekonomin. Arbetarklassens internationalism har sin grund i detta faktum.” Den kapitalistiska utvecklingen karakteriseras av ökande internationella relationer, som uttrycks i utrikeshandelns storlek.
6. När underutvecklade länder förändras under trycket från imperialismen, får deras utveckling en kombinerad karaktär. De förenar de mest primitiva ekonomiska formerna med den senaste kapitalistiska tekniken och civilisationen. De underutvecklade ländernas proletariat tvingas kombinera kampen för borgerligt demokratiska mål med kampen för socialistiska

---

* ”Tesis central de la Federación de Trabajadores Mineros de Bolivia: Tesis de Pulacayo”, i Guillermo Lora, red., *Documentos políticos de Bolivia*, Cochabamba: Ed. Los Amigos del Libro, 1970. [Här översatt från engelska versionen i Löwys *Marxismen i Latinamerika* – öa.]

krav. Dessa stadier, de demokratiska och socialistiska, ”åtskiljs under kampen inte av historiska perioder, utan växer omedelbart ur varandra”.

7. De feodala jordägarna har förenat sina intressen med den internationella imperialismens intressen, och har därmed blivit dess ovillkorliga tjänare. Det är därför den härskande klassen är en verkligt feodal borgarklass. Med tanke på deras primitiva tekniska nivå skulle det vara otänkbart för dem att exploatera *latifundierna*, om inte imperialismen på ett konstgjort sätt vidmakthöll deras existens genom att kasta smulor till den. Imperialismens makt är otänkbar utan sådana lokala härskare. Den bolivianska kapitalismen är starkt koncentrerad: tre företag kontrollerar gruvproduktionen, den ekonomiska axeln i landets liv. Den härskande klassen är patetisk, i så måtto som den är oförmögen att förverkliga sina egna historiska mål, och är lika mycket knuten till feodala intressen som till imperialisterna. Den feodalt borgerliga staten rättfärdigar sig som våldsorgan för att upprätthålla *gamonals* [lokala politiska bossar] och kapitalisternas privilegier. Staten är ett kraftfullt verktyg för den härskande klassen för att krossa sina fiender. Bara förrädare eller idioter kan hävda att staten kan höja sig över klassen och på ett faderligt sätt bestämma mellan dem.

Medelklassen eller småbourgeoisien är till antalet den största klassen, men dess tyngd i landets ekonomi är obetydlig. Småföretagare, små jordägare, tekniker, byråkrater, hantverkare och bönder har ännu inte kunnat utveckla sin egen självständiga klasspolitik, och kommer i framtiden att bli ännu mer oförmögen att göra det. Landsbygden följer städerna, där proletariatet är ledare. Under perioder av ”samhälleligt lugn” och när den parlamentariska aktiviteten blomstrar, följer småbourgeoisien kapitalisterna. Under de ögonblick då klasskampen är ytterst hård (till exempel under revolutionen) och när det är tydligt att bara proletariatet pekar ut vägen till frigörelse, följer den proletariatet. Mellan dessa ytterligheter är medelklassens oberoende en myt. Självklart har breda skikt av medelklassen en enorm revolutionär potential (kom bara ihåg den borgerligt demokratiska revolutionens mål), men det är också sant att de inte kan förverkliga dessa mål själva.

Proletariatet har makt att uppnå sina egna och till och med andra klassers mål. Dess enorma tyngd inom politiken avgörs av den plats det har i produktionsprocessen och inte av att det är så litet till antalet. Det nationella livets ekonomiska axel kommer också att bli den framtida revolutionens politiska axel. Den bolivianska gruvarbetarrörelsen är en av de mest avancerade i Latinamerika. Reformisterna hävdar att detta land inte kan ha en social rörelse som är mer avancerad än rörelserna i teknologiskt mer utvecklade länder. Historien har ett oräkneligt antal gånger bevisat att denna mekaniska syn på förhållandet mellan systemets utveckling och massornas politiska medvetande är felaktig. Det är på grund av dess enorma ungdomlighet och ojämförbara energi, genom att det i politisk mening har förblivit nästan jungfruligt, att det inte har någon parlamentarisk tradition och slutligen genom sin närvaro i ett land där klasskampen har blivit ytterst stridslysten, som vi säger att det bolivianska proletariatet har blivit bland de mest radikala. Till reformisterna och de som har sålt sig till *rosca* [ägarna till tenngruvorna] säger vi att ett proletariat av sådan kvalitet kommer att föra fram revolutionära krav och uppvisa ett djärvt mod under kampen.

II. Den sorts revolution vi måste genomföra

1. Vi underjordsarbetare påstår inte att vi ska hoppa över det borgerligt demokratiska stadiet: kampen för grundläggande demokratiska krav och för en antiimperialistisk jordbruksrevolution. Inte heller förnekar vi att det finns en småbourgeoisie, framförallt bönder och hantverkare. Vi poängterar att om inte den borgerligt demokratiska revolutionen ska strypas, så måste den bli blott en fas under den proletära revolutionen.

2. De som hävdar att vi förespråkar en omedelbar socialistisk revolution i Bolivia ljuger, ty vi vet att de objektiva villkoren inte existerar. Vi har redan tydligt slagit fast att revolutionen

kommer att vara borgerligt demokratisk vad gäller sina mål, och bara kommer att vara en episod under en revolution som måste vara proletär, eftersom det är den samhällsklassen som kommer att leda den. Den proletära revolutionen i Bolivia kommer inte att utesluta andra utsugna skikt i landet, utan kommer att vara en revolutionär allians mellan proletariatet och bönder, hantverkare och andra delar av småbourgeoisien.

3. Proletariatets diktatur är ett uttryck för denna allians på statlig nivå. Parollen om en revolution och proletär diktatur framhäver klart att arbetarklassen kommer att vara den ledande kärnan i denna omvandling och i denna stat. Att påstå motsatsen, att den borgerligt demokratiska revolutionen som sådan kommer att genomföras av borgarklassens ”progressiva” delar, och att den framtida staten kommer att vara en regering för nationell enhet och endräkt, tyder på en bestämd avsikt att kväva den revolutionära rörelsen inom den borgerliga demokratis ramar. När arbetarna väl kommit till makten kan de inte stanna inom de borgerligt demokratiska gränserna hur länge som helst, utan kommer att i allt högre grad tvingas göra allt djupare intrång i privategendomens regim. På så sätt kommer revolutionen att få en permanent karaktär.

Inför alla utsugna fördömer vi gruvarbetare alla de som påstår sig ersätta den proletära revolutionen med palatsuppror som uppmuntras av olika delar av den feodala borgarklassen.

III. Kampen mot klassarbete

1. Till syvende och sist är klasskamp en kamp om att tillägna sig mervärdet. Arbetare säljer sin arbetskraft och kämpar för att göra det under bästa möjliga förhållanden, medan produktionsmedlens ägare (kapitalisterna) fortsätter att lägga beslag på en obetald del av deras arbete, och har motsatta och därmed oförenliga intressen. Vi kan inte bortse från de bevis som finns för att kampen mot cheferna är en kamp på liv och död, eftersom det är en kamp som avgör privategendomens öde. Till skillnad från våra fiender erkänner vi ingen vapenvila i klasskampen. Den nuvarande historiska perioden är ett skamligt stadium för mänskligheten, och det går bara att komma ur det när samhällsklasserna försvinner, när varken utsugare eller utsugna finns kvar. Det är en idiotisk spetsfundighet från klassarbetarnas sida att säga att vi inte ska krossa de rika utan göra de fattiga rika. Vårt mål är att expropriera expropriatorerna.

2. Varje försök att samarbeta med våra bödlar, varje försök att göra eftergifter till vår fiende under denna kamp, är samma sak som att förråda arbetarklassen till borgarklassen. Klassarbete innebär att avsäga oss våra mål. Allt som arbetarna har uppnått, även de minsta erövringar, har uppnåtts efter blodig kamp mot det kapitalistiska systemet. Vi underordnar vårt program av övergångskrav under den proletära revolutionen, och kan därför inte ens tänka oss att sluta en överenskommelse med de som underkuvar oss. Vi lägger fram ytterst avancerade programmatiska krav inför arbetarna, men är ändå inte reformister. Vi är framförallt revolutionärer, eftersom vi tänker omvandla själva samhällets struktur.

3. Vi avvisar den småborgerliga illusionen att arbetarnas problem kan lösas genom att låta staten eller någon annan institution ta hand om dem, och hoppas att de löser dem med hjälp av organ som medlar mellan de kämpande samhällsklasserna. De nationella och internationella rörelsernas historia lär oss att en sådan lösning alltid har inneburit kompromisser med kapitalismens intressen till priset av hunger och förtryck för proletariatet. Förlikning och juridisk kontroll av arbetarnas kampmetoder är i allmänhet början till nederlag. Så långt det är möjligt arbetar vi för att avskaffa tvångsförlikning. Låt konflikter lösas av arbetarna själva, under deras egen ledning!

4. Att uppnå vårt program av övergångskrav, som ska leda till en proletär revolution, är alltid underordnat klasskampen. Vi är stolta över att vara de mest oförsonliga motståndarna till kompromisser med cheferna. Det är därför det är en viktig uppgift att kämpa mot och krossa

reformisterna som prisar klassamarbete, som råder oss att dra åt svångremmen på den så kallade nationella räddningens altare. När det existerar hunger och förtryck för arbetarna kan det inte finnas någon nationell ära – bara misär och nationell svaghet. Vi kommer att avskaffa den kapitalistiska utsugningen.

Krig till döds mot kapitalismen! Krig till döds mot det reformistiska klassarbetet! För klasskampens väg tills det kapitalistiska samhället har krossats!

IV. Kampen mot imperialismen

1. För gruvarbetarna innebär klasskampen att kämpa mot de största gruvägarna – det vill säga mot en del av USA-imperialismen som förtrycker oss. De utsugas befrielse är underordnad kampen mot imperialismen. Vi kämpar mot den internationella kapitalismen, och representerar därmed hela vårt samhälles intressen, och vi har samma mål som världens alla utsugna. Att krossa imperialismen är grunden för att kunna införa mer avancerade jordbrukstekniker och skapa lätt och tung industri. Vi befinner oss i samma position som det internationella proletariatet eftersom vi är indragna i krossandet av en internationell makt: imperialismen.

2. De ”vänsteranhängare” som har kapitulerat för USA-imperialismen och berättar för oss om storheten hos ”demokratin” i norr och dess internationella överlägsenhet, avvisar vi som uttalade fiender till proletariatet. Man kan inte tala om demokrati när 60 familjer dominerar USA, och när 60 familjer suger blodet ur halvkoloniala länder som vårt. USA:s herravälde utgör en enorm koncentration och skärpning av det kapitalistiska systemets motsättningar och motsägelser. USA är en krutdurk som bara behöver en enda gnista för att explodera. Vi tillkännager vår solidaritet med det nordamerikanska proletariatet och vårt oförsonliga motstånd mot dess borgarklass, som lever på att plundra och förtrycka hela världen.

3. Den imperialistiska politik som avgör politiken i Bolivia avgörs i sin tur själv av kapitalismens monopolistiska stadium. Det är därför en imperialistisk politik bara kan leda till förtryck, plundring och en ständig omvandling av staten till ett svagt verktyg som kontrolleras av utsugarna. Inställningar som ”goda grannars politik”, ”panamerikanism”, etc., är bara en täckmantel som USA-imperialismen och den inhemska feodala borgarklassen använder för att lura Latinamerikas folk. Systemet med ömsesidiga diplomatiska överläggningar, skapandet av internationella bankinstitutioner med pengar från de förtryckta länderna, att bevilja strategiska militärbaser till USA, orättvisa råvarukontrakt, etc., är olika sorters skamliga svek från härskarnas sida mot Latinamerikas länder. Det är proletariatets grundläggande plikt att kämpa mot detta förräderi och fördöma imperialismen närhelst den visar klorna. USA nöjer sig inte med att bestämma sammansättningen på våra regeringar. De går nu längre och har tagit på sig uppgiften att vägleda polisens verksamhet i de halvkoloniala länderna, och förkunnar sin avsikt att angripa antiimperialistiska revolutionärer.

Arbetare i Bolivia: stöd era kadrer och kämpa mot den giriga USA-imperialismen!

V. Kampen mot fascismen

1. Vår kamp mot imperialismen måste föras jämsides med vår kamp mot den svekfulla feodala borgarklassen. I praktiken är antifascismen en sida av denna kamp: att erövra och försvara demokratiska rättigheter och krossa de väpnade band som stöds av borgarklassen.

2. Fascismen är ett resultat av den internationella kapitalismen. Fascismen är det sista stadiet i imperialismens sönderfall, men är ändå fortfarande en fas i imperialismen. När våldet organiseras av staten för att försvara kapitalisternas privilegier och krossa arbetarrörelsen befinner vi oss under en fascistisk regim. Borgerlig demokrati är en oerhört dyr lyx, som bara de länder har råd med som har vuxit sig feta till priset av världssvält. I fattiga länder som vårt tvingas arbetarna i vissa lägen att stå inför gevärspipor. Det kvittar nästan vilket politiskt parti som måste ta till fascistiska åtgärder för att kunna tjäna imperialismens intressen. Om de

fortsätter att stöda det kapitalistiska förtrycket är deras öde avgjort: att använda våld mot arbetarna.

3. Kampen mot fascistiska grupper är underordnad kampen mot imperialismen och den feodala borgarklassen. De som hävdar att fascismen ska bekämpas genom att underkasta sig den "demokratiska" imperialismen och den feodala borgarklassen förbereder bara den oundvikliga ankomsten av en fascistisk regim.

För att definitivt krossa den fascistiska faran måste vi krossa kapitalismen som system.

För att kämpa mot fascismen måste vi blåsa nytt liv i klasskampen, inte på ett konstgjort sätt minska klassmotsättningarna.

Arbetare och utsugna: krossa kapitalismen för att definitivt krossa den fascistiska faran och de fascistiska grupperna! Vi kan bara besegra fascismen med den proletära revolutionens metoder inom klasskampens ramar!

VI. FSTMB och det nuvarande läget

1. Den revolutionära situationen 21 juli skapades genom att de utsugna massorna, som berövats bröd och frihet, strömmade ut på gatorna, och genom gruvarbetarnas stridslystna försvarsaktioner, som berodde på att de var tvungna att försvara sina sociala erövringar och uppnå mer framskjutna segrar. Tack vare reformisternas förräderi att samarbeta med den feodala borgarklassen kunde gruvägarnas representanter ta ledningen över sin statsapparat. Folkets blod gjorde det möjligt för dessa bödlar att befästa sin maktställning. Det faktum att regeringsrådet är en provisorisk institution förändrar inte på något sätt denna situation.

Gruvarbetarna gör rätt i att intensivt organisera sig och konfrontera regeringen och kräva att den tvingar företagen att följa landets lagar. Vi kan och ska inte solidarisera oss med någon regering som inte är vår egen – det vill säga inte är en arbetarregering. Det är för att vi vet att staten representerar den samhälleligt dominerande klassens intressen.

2. "Arbetar"-ministrar förändrar inte de borgerliga regeringarnas struktur. Eftersom staten försvarar det kapitalistiska samhället, blir "arbetar"-ministrar bara borgarklassens hallickar. Arbetare som är så svaga att de byter sin plats i de revolutionära leden mot en borgerlig ministerplats ansluter sig till förrädarnas led. Borgarklassen inrättar "arbetar"-ministrar för att desto bättre kunna lura arbetarna, få de utsugna att överge sina egna kampmetoder och med kropp och själ underkasta sig "arbetar"-ministerns ledning. *FSTMB kommer aldrig att bli någon del av en borgerlig regering, eftersom det skulle utgöra det mest öppna svek mot de utsugna och innebära att förneka vår linje, den revolutionära klasskampens linje.*

3. Nästa val kommer att ge en regering som står i de stora gruvägarnas tjänst, eftersom dessa val inte har något med demokrati att göra. Befolkningens majoritet, de infödda folken och en enormt stor andel av proletariatet får inte komma till valurnorna på grund av hinder i vallagen eller för att de inte är läskunniga. Valresultatet avgörs av delar av småbourgeoisien som har fördärvats moraliskt av den härskande klassen. Vi kan inte ha några illusioner om den parlamentariska kampen. Arbetarna kan inte ta makten via valurnorna, vi kommer att erövra makten med hjälp av en social revolution. Det är därför vi vidhåller att våra relationer till nästa regering kommer att vara desamma som till det nuvarande regeringsrådet. Om de genomför lagarna så är det utmärkt, det är därför de sattes vid makten. Om inte, så kommer de att mötas av våra energiska protester.

VII. Övergångskrav

Varje fackförening och varje gruvregion har sina speciella problem, och fackföreningsaktivister måste anpassa sin dagliga kamp till dessa särdrag. Men det finns problem som upprör och enar arbetarkadren i hela landet. De är deras ökande misär och arbetsgivarnas

lockout som för varje dag blir alltmer hotande. Mot dessa faror föreslår FSTMB följande radikala åtgärder:

1. *En minimilön att leva på och glidande löneskala.* För att få slut på systemet med låglönearbete och den orimliga skillnaden mellan levnadsomkostnaderna och reallönen krävs upprättande av en minimilön att leva på.

En vetenskaplig studie av en arbetarfamiljs behov ska användas för att fastställa en minimilön att leva på – det vill säga en lön som gör det möjligt för en familj att leva ett liv som kan anses vara mänskligt. Som vi hävdade vid vår tredje kongress bör denna lön kompletteras med en glidande löneskala. Det kommer att undvika en situation där periodvis justerade löner aldrig håller jämna steg med prisökningarna. Vi måste sätta stopp på det vanliga knepet att upphäva löneökningar med valutadevalveringar för att på ett konstgjort sätt höja priset på levebrödet. Fackföreningarna bör ta ansvar för att kontrollera levnadsomkostnaderna och kräva automatiska löneökningar som motsvarar dessa kostnader. Istället för att vara statisk ska minimilönen följa prisökningarna på basala livsnödvändigheter.

2. *Fyrtiotimmarsvecka och glidande arbetstidsskala.* Mekaniseringen av gruvorna ökar arbetstakten. Underjordsarbetets själva karaktär gör en åttatimmarsdag oskälig och förstör arbetarnas livskraft på ett omänskligt sätt. Kampen för en bättre värld kräver att människor på något sätt befrias från slaveriet i gruvorna. Det är därför FSTMB kommer att kämpa för 40-timmarsvecka, som bör kompletteras med en glidande arbetstidsskala.

Det enda sättet att på ett verkningsfullt sätt bekämpa faran för arbetslöshet är en glidande arbetstidsskala, som minskar arbetsdagens längd i samma utsträckning som antalet arbetslösa ökar. Minskningen får inte innebära någon lönesänkning eftersom lönen är livsnödvändig.

Bara dessa åtgärder kan undvika att arbetare krossas av misär och hindra arbetsgivarnas lockout från att på ett konstgjort sätt skapa en armé av arbetslösa.¹

3. *Ockupation av gruvorna.* Kapitalisterna hoppas hindra den framväxande arbetarrörelsen med hot om vad de måste göra om de gör ekonomiska förluster. De hoppas kunna fjättra arbetarna genom att frammana arbetslöshetsspöket. Dessutom har erfarenheterna visat att en tillfällig nedstängning av gruvorna bara har fungerat som ursäkt för att trotsa all social lagstiftning och med svält tvinga arbetarna att skriva nya avtal med i sanning skamliga villkor.

Företagen har två uppsättningar kassaböcker: en för att visa arbetarna och för att betala skatter, och den andra för att bestämma aktieutdelningarna. Vi kan inte ge upp våra strävanden på grund av några siffror i en bokföring.

Arbetarna har offrat sina liv på privategendomens altare och har rätt att kräva att inte förnekas rätten att arbeta, även när tiderna inte är blomstrande för kapitalisterna.

Kravet på rätten att arbeta riktas inte mot en speciell kapitalist utan mot systemet i sin helhet, vilket förklarar varför att vi inte är intresserade av några få små bankrutta affärsmäns klagomål.

Om cheferna inte kan erbjuda sina slavar en extra brödbit, om kapitalismen tvingas angripa våra löner och de framsteg vi har uppnått för att överleva, om kapitalisterna besvarar alla våra krav med hot om att stänga sin verksamhet, så har arbetarna ingen annan utväg än att ockupera gruvorna och själva ta över produktionen.

En ockupation av gruvorna går utöver kapitalismens gränser, genom att ställa frågor om vem som verkligen äger gruvorna. Ockupation ska inte blandas ihop med socialisering av

---

¹ Den första extraordinära kongressen kompletterade denna punkt med krav på 36-timmarsvecka för kvinnor och barn.

gruvorna. Det handlar bara om att hindra lockouten från att lyckas och arbetarna döms att dö av svält. Strejker som innefattar ockupation av gruvorna blir ett av FSTMB:s viktigaste mål.

Av dessa skäl är det uppenbart att en ockupation av gruvorna är en olaglig åtgärd. Det kan inte vara på annat sätt. En åtgärd som på något sätt överskrider kapitalismens gränser kommer inte att täckas av den etablerade lagstiftningen. Vi vet att vi bryter den borgerliga lagen genom att ockupera gruvorna, och att vi därmed skapar en ny situation. Efteråt kommer lagstiftarna som står i utsugarnas tjänst att lagstifta om frågan och försöka kontrollera den med lagstadgar.

Regeringsrådets överförordning förbjuder arbetarna från att juridiskt styra gruvorna, men det kommer inte att påverka vår ståndpunkt. Vi vet att vi i dessa fall inte kan räkna med regeringens samarbete, och eftersom vi har bevis för att vi inte arbetar med skydd från lagen så har vi inga andra möjligheter än att ockupera gruvorna utan kompensation till kapitalisterna.

Ockupationen av gruvorna ska ledas av en gruvkommitté som bildas med hjälp från alla arbetare, inklusive icke fackligt anslutna arbetare. Gruvkommittén ska avgöra ödet för gruvorna och arbetarna som deltar i produktionen.

Gruvarbetare! Ockupera gruvorna för att kämpa mot lockouten!

4. *Kollektivavtal.* Under vårt lands lagar kan en chef fritt välja mellan individuella avtal och kollektivavtal. Hittills har det inte gått att få kollektivavtal eftersom det inte gynnar företagens intressen. Vi måste kämpa för att slå fast kollektivavtalet som den enda sortens avtal.

Vi kan inte låta kapitalisternas enorma makt trampa ner den enskilde arbetaren. Arbetarna kan inte ge fritt samtycke, ty det kan inte finnas fritt samtycke när fattigdom tvingar arbetare att acceptera eländiga arbetsavtal. Gentemot de organiserade kapitalisterna som arbetar gemensamt för att plundra arbetarna föreslår vi ett kollektivavtal för arbetarna som är organiserade tillsammans i fackföreningar.

1. Ett kollektivavtal ska framförallt kunna upphävas närsomhelst på fackföreningarnas beslut.

2. Alla ska följa avtalet, det ska alltså vara obligatoriskt även för icke fackligt anslutna arbetare. Nyanställda arbetares arbetsvillkor är redan fastslagna.

3. Kollektivavtal ska inte avskaffa mer gynnsamma villkor som kan finnas i enskilda avtal.

4. Avtalets genomförande ska kontrolleras av fackföreningarna. Kollektivavtalets utgångspunkt ska vara vår plattform av övergångskrav.

5. *Facklig självständighet.* Vi kan bara förverkliga våra strävanden om vi lyckas befria oss från inflytandet från borgarklassens alla delar och dess "vänster"-representanter. Kontrollerade fackföreningar är arbetarrörelsens syfilis. När fackföreningarna blir bihang till regeringen, förlorar de sin handlingsfrihet och drar med sig massorna längs nederlagets väg.

Vi fördömer CSTB [Confederación Sindical de Trabajadores de *Bolivia*] som regeringens organ i arbetarrörelsen. Vi kan inte lita på organisationer som har sitt ständiga sekretariat inom arbetsministeriet och låter sina medlemmar sprida regeringspropaganda.

FSTMB står helt självständig från alla delar av borgarklassen, den reformistiska vänstern och regeringen. Den genomför en revolutionär fackföreningspolitik och fördömer alla kompromisser med borgarklassen eller regeringen som förräderi.

Krig till döds mot kontrollerade fackföreningar!

6. *Arbetarkontroll i gruvorna.* FSTMB stöder alla åtgärder som fackföreningarna vidtar för att arbetarna på ett effektivt sätt ska kontrollera alla sidor av gruvornas verksamhet. Vi måste få

slut på chefernas hemligheter vad gäller produktion, räkenskaper, teknik, transporter, etc., och ingripa i alla dessa frågor. Vårt mål är att ockupera gruvorna så vi måste dra fram alla dessa hemligheter i ljuset.

Arbetarna ska kontrollera räkenskaperna och hur gruvbrytningen går till, delta i urvalet av förmän och framförallt göra de stora gruvvägarnas profiler offentliga och avslöja hur de lurar staten när de betalar skatt och gör inbetalningar till socialförsäkringarna.

I motsats till reformisterna som talar om chefernas heliga rättigheter föreslår vi parollen om arbetarkontroll över gruvorna.

7. *Beväpna arbetarna.* Vi har sagt att så länge kapitalismen existerar är ett våldsamt förtryck mot arbetarrörelsen en möjlig fara. Om vi hoppas undvika framtida massakrer som Catavi måste vi beväpna arbetarna. För att slå tillbaka de fascistiska gängen och strejkbrytarna kommer vi att skapa lämpligt beväpnade strejkvakter med arbetare. Var ska vi få tag i vapnen? Det viktigaste är att skola de vanliga arbetarna att de måste beväpna sig till tändarna mot den beväpnade borgarklassen. De kommer att hitta sätt att göra det. Har vi kanske glömt att vi dagligen arbetar med kraftfulla sprängämnen?

Varje strejk kan vara inledningen av ett inbördeskrig, och vi måste definitivt vara beväpnade när vi inleder strejker. Vårt mål är att vinna och det är därför vi inte får glömma att borgarklassen kan räkna med armén, polisen och fascistiska gäng. Vi måste därför organisera de första cellerna till den proletära armén. Alla fackföreningar bör bilda beväpnade strejkvakter bland de unga och mest stridbara elementen.

Fackföreningarna bör så snabbt som möjligt organisera strejkvakterna militärt.

8. *Strejkfonder.* Företagens butiker och de bedrövliga lönerna som inte ger arbetarna några andra tillgångar än den dagliga lönen, är kraftfulla kontrollmedel för företagen. Svälten som drabbar de strejkande är strejkens allra värsta fiende. För att en strejk ska sluta framgångsrikt måste det negativa trycket mot arbetarnas familjer undanröjas. Fackföreningarna måste avsätta en del av sina intäkter till att öka strejkfonderna så att de kan erbjuda nödvändig hjälp i händelse av en strejk.

Låt oss sätta stopp för chefernas kontroll av strejker med hjälp av svält genom att omedelbart organisera strejkfonder!

9. *Reglera avskaffandet av företagsbutiker.* Vi har redan sagt att systemet med företagsbutiker gör det möjligt för cheferna att berika sig på bekostnad av arbetarnas löner. Att bara avskaffa butikerna förvärrar bara arbetarnas situation och är mot deras intressen.

För att verkligen avskaffa företagens butiker måste det göras tillsammans med en glidande löneskala och fastställande av en minimilön som det går att leva på.

10. *Sätt stopp för "entreprenadarbete".* För att kunna strunta i den lagligt bestämda maximala arbetsdagen och suga ut arbetarna ännu mer, har företagen tänkt ut olika arbetstekniker som de kallar "entreprenadarbete". Vi måste stoppa denna nya kapitalistiska manöver som används för att plundra. Dagslön måste fastställas som det enda lönesystemet.

VIII. Direkta massaktioner och parlamentarisk kamp

1. Vi försvarar direkta massaktioner som proletariatets centrala kampmetod. Vi vet mycket väl att vi måste befria oss själva, och vi kan inte förvänta oss hjälp från något annat än vår egen styrka. Det är därför direkta massaktioner, speciellt strejker och gruvockupationer, är den kampmetod som är att föredra vid denna tidpunkt av uppsving för rörelsen. Så långt det går undviker vi strejker om obetydliga frågor så att vi inte försvagar våra styrkor. Vi går utöver stadiet av lokal kamp. Isolerade strejker gör det möjligt för borgarklassen att

koncentrera sin uppmärksamhet och sina styrkor på en punkt. Varje strejk måste börja i avsikt att bli en generalstrejk. Dessutom borde en gruvstrejk utvidgas till andra proletära sektorer och till medelklassen. Strejker som innefattar gruvockupationer står på dagordningen. Redan från början måste de strejkande kontrollera de viktigaste punkterna i gruvorna och framförallt lagren av sprängämnen.

Vi slår fast att även om direkta massaktioner står i förgrunden så förnekar vi inte att andra kampmetoder kan vara viktiga.

Revolutionärer bör finnas på alla områden där samhällslivet återspeglar klasskampen.

2. Den parlamentariska kampen är viktig, men under en period då den revolutionära rörelsen är på uppgång får den en sekundär roll. För att parlamentarismen ska spela en effektiv roll måste den underordnas de direkta massaktionerna. Under reträtter, då massorna överger kampen och borgarklassen intar de positioner som massorna har övergivit, kan parlamentarismen spela en viktig roll.

Allmänt sett löser de borgerliga parlamenten inte vår tids grundläggande fråga: privategendomens öde. Detta öde kommer att avgöras av arbetarna på gatorna. Vi förnekar inte behovet av parlamentarisk kamp men ställer speciella villkor för den. Vi ska bara välja personer som är bevisat revolutionära och identifierar sig med vår fackförenings aktivitet. Parlamentet ska vara en revolutionär tribun. Vi vet att våra representanter kommer att vara i minoritet, men från sina parlamentsplatser har de till uppgift att avslöja borgarklassens manövrer. Framförallt ska den parlamentariska kampen vara direkt knuten till massornas direkta aktioner. Arbetar- och gruvarbetardeputerade ska följa en enda linje: principerna i dessa teser.

3. Vår uppgift under nästa valkampanj är att skicka starkast möjliga arbetarblock till parlamentet. Vi är antiparlamentariker men upprepar att vi inte kan lämna detta fält öppet för våra klassfiender. Vår röst ska höras även i parlamentet.

Mot vänsterförrädarnas valmanövrar föreslår vi bildande av ett Gruvarbetarnas parlamentariska block!

IX. Mot den borgerliga parollen om nationell enhet föreslår vi en proletär enhetsfront

1. Vi är soldater i klasskampen. Vi har sagt att kriget mot utsugarna är ett krig till döds. Det är därför vi måste krossa alla försök till samarbete [med borgarklassen] från arbetarnas sida. Vägen till förräderi öppnades av de berömda "folkfronterna": det vill säga en front som bortser från klasskampen och förenar proletariatet, småbourgeoisien och till och med delar av borgarklassen. Folkfronterna har lett till många nederlag för det internationella proletariatet. Den så kallade nationella enheten är kulmen på folkfronternas förfall och är det mest cyniska uttrycket för ett förnekande av klasskampen och att utlämna de förtryckta till sina bödlar. Denna borgerliga paroll har förts fram av reformisterna. "Nationell enhet" innebär en enhet mellan borgarklassen och dess tjänare för att sätta handbojor på arbetarna. "Nationell enhet" innebär nederlag för de utsugna och seger för *rosca*. Vi kan inte tala om nationell enhet när landet är delat i samhällsklasser som är indragna i en kamp på liv och död. Så länge privategendomens regim existerar kan bara förrädare eller agenter i imperialismens sold våga tala om "nationell enhet".

2. Mot den borgerliga parollen om "nationell enhet" föreslår vi den proletära enhetsfronten. Att förena de utsugna och revolutionära delarna i ett block starkt som granit är en kraftfull nödvändighet för att krossa kapitalismen som är förenad i ett block.

Vi smider en proletär enhetsfront eftersom vi använder den proletära revolutionens metoder och aldrig överger klasskampens ramar.

3. Vi behöver en proletär enhetsfront för att undvika det borgerliga inflytandet, förvandla våra strävanden till verklighet, mobilisera massorna för den proletära revolutionen. De revolutionära element som känner igen sig i våra grundläggande budskap och de proletära organisationerna (järnvägar, textilindustri, grafisk industri, chaufförer, etc.) kommer att välkomnas i denna enhetsfront. På senare tid har CSTB agiterat för en vänsterfront. För tillfället vet vi inte för vilka syften denna front bildas. Om det bara är en manöver inför valen och ett försök att genomdriva ett småborgerligt ledarskap (och CSTB är småborgerligt), tillkännager vi att vi inte kommer att ha något med en sådan vänsterfront att göra. Men om den tillåter proletära idéer och om dess mål är samma mål som de som utvecklas i dessa teser, kommer vi och alla våra krafter att ansluta oss till en sådan front, som i så fall inte skulle vara något annat än en proletär front med några mindre skillnader och ett annat namn.

Mot *rosca*, som är förenade i en enda front, mot de fronter som de småborgerliga reformisterna drömmer om varje dag, *smider vi en proletär enhetsfront!*

X. Arbetarförbund

Den proletära kampen behöver en enda ledning. Vi måste skapa ett starkt Arbetarförbund. CSTB:s skamliga historia visar hur vi ska göra för att nå detta mål. När förbunden blir fogliga verktyg i de småborgerliga politiska partiernas tjänst, när de sluter överenskommelser med borgarklassen, så har de upphört att representera de utsugna. Vår uppgift är att undvika de manövrer som genomförs av fackbyråkraterna och de hantverkarskikt som har korruperats av borgarklassen. De bolivianska arbetarnas förbund ska organiseras på en verkligt demokratisk bas. Vi har fått nog av småaktiga bedrägerier för att skapa majoriteter. Vi kan inte låta en organisation med hundra hantverkare ha lika många röster som FSTMB med 70.000 arbetare. Uppfattningarna i de organisationer som har majoritet ska inte upphävas av röster från organisationer som knappt existerar. De olika förbundens procentuella inflytande ska avgöras av det antal medlemmar de har. *Ett proletärt tänkande ska ha företräde i Arbetarförbundet, inte en småborgerlig ideologi.* Och det är vår uppgift att ge det ett verkligt revolutionärt program som inspireras av tankarna i detta dokument.

XI. Överenskommelser och kompromisser

1. Vi kan inte bilda block eller sluta överenskommelser med borgarklassen.
2. Vi kan bilda block och skriva under överenskommelser med småbourgeoisien som klass, men inte med dess politiska partier. Vänsterfronten och Arbetarförbundet är exempel på sådana block, men vi måste vara noga med att proletariatet ska leda dem. Om det verkar som om vi svansar efter småbourgeoisien ska vi avvisa och bryta med sådana block.
3. Det kanske inte går att få till stånd många pakter och överenskommelser med olika sektorer, men de är ändå kraftfulla verktyg i våra händer. Om sådana utfästelser görs i en revolutionär anda så gör de det möjligt att avslöja de småborgerliga ledarnas förräderier och få över deras led till våra ståndpunkter. Pakten mellan arbetarna och universitetet i juli är ett exempel på hur en icke genomförd överenskommelse kan bli ett vapen mot våra fiender. När några obehöriga universitetsstudenter skymfde vår organisation i Oruro, angrep arbetarna och de revolutionära sektorerna på universitetet de som hade skrivit förolämpningarna och ledde studenterna.² De budskap som finns i detta dokument bör vara utgångspunkt för alla överenskommelser.

---

² Den första extraordinära kongressen stadfäste pakten mellan arbetarna och universitetet som hade undertecknats i Oruro den 29 juli 1946 (programmet som godkändes grundade sig på programmet från den tredje gruvarbetarkongressen i Catavi).

Förverkligandet av en pakt är beroende av att gruvarbetarna inleder ett angrepp på borgarklassen, vi kan inte förvänta oss att en sådan åtgärd kommer från de småborgerliga sektorerna. Proletariatet kommer att leda revolutionen.

En central uppgift för FSTMB är att få till stånd ett revolutionärt samarbete mellan gruvarbetarna och bönderna, och ett sådant samarbete är nyckeln till den framtida revolutionen. Arbetarna bör organisera bondeförbund och arbeta tillsammans med deras samhällen. För att göra det måste gruvarbetarna stöda böndernas kamp mot *latifundierna* och hjälpa dem i deras revolutionära aktivitet.

Vi måste förena oss med de andra proletära sektorerna, och denna enhet ska innefatta andra utsugna delar i hantverksverkstäderna – gesäller och lärlingar.

Pulacayo, 8 november 1946